

ČEKAJ ME NA POSLEDNJOJ STRANICI

SOFIJA REJ

Prevela
Gordana Mihajlović

■ Laguna ■

Naslov originala

Sofia Rhei

ESPÉRAME EN LA ÚLTIMA PÁGINA

Copyright © 2017, Sofia Rhei

Copyright © Penguin Random House Grupo Editorial,
S.A.U., 2017

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ovaj roman dugujem zlatnom srcu
Elene Martines Blanco.
Kao i Alenu. Nisi rđav koliko ovaj iz knjige,
ali volela sam te kao da jesi.*

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

1

J'attendrai*

Lisjena Delil

Postoji mnogo načina da se dobije na lutriji. Jedan od najboljih jeste da je žena zaljubljena i da joj je ljubav uzvrćena.

Silvija je usisavala pod i pajala prašinu, istovremeno planirajući narednu obavezu sa spiska. Cilj je bio da njen stančić bude do te mere čist i udoban, tako neodoljivo prijatan i s toplinom pravog doma da svako ko kroči u njega nema drugog izbora sem da ostane. Morala je da od tih pedeset kvadratnih metara načini savršenu klopku.

Ponosno se obazrela oko sebe. Kad je kupila tu malu mansardu, pre nekoliko godina, znala je da će moći da je preuredi u divno mesto, međutim, potrošeno je dosta novca i vremena na renoviranje i na nameštaj napravljen po meri da bi stan postao baš kao što je ona sanjala. Zidovi su bili nežnozeleni, a vidljive površine, ormani, vrata i sto, od uglačanog, ispoliranog drveta, u nijansi prljavobele ali s приметnim žilama. Glavno mesto u tom prostoru zauzimalo je ogromno ogledalo što kao da je

---

* Franc.: Čekaću te. (Prim. prev.)

višestruko uvećavalo malu dnevnu sobu. Zagledala se u sebe s maramom vezanom na glavi da ne bi uprljala kosu, i iznenadila se što izgleda veoma umorno. Osmehnula se da bi sebi delovala lepše.

Lecnula se kad je zazvonio telefon. Zvala ju je Isabel, njena najbolja prijateljica. Bile su nerazdvojne od sedme godine, a još više su se zbližile otkako su obe došle u Pariz da tu žive. Osim što su se često viđale, telefonirale su jedna drugoj gotovo svakog dana.

– Slušaj, ne mogu sad da pričam – kazala je Silvija. – U gužvi sam. Znaš... danas će doći Alen. Ostaće ovde da živi.

Isabel je začutala, a u njenom muku se nazirao izvestan prekor.

– Da li si sigurna da upravo to želiš? – upitala je.

– Jesam – odvratila je Silvija nakon kratkog oklevanja.

– Oduvek sam to želela.

– Zar ti nije i ranije govorio da će ostaviti Italijanku?

Silvija je zastala na nekoliko sekundi.

– Jeste, istina je. Ipak, ovog puta nema povratka na staro, obećao mi je. Kaže da su mu dozlogrdile Đulijine promene raspoloženja, i ljubomora. Po njegovim rečima, ponaša se kao šiparica koja nikad nije izašla iz puberteta.

– To ga nije sprečilo da provede godine i godine s njom. Možda je čekao da sazri – primetila je Isabel sarkastično.

Silvija nije odgovorila na tu dosetku.

– Znaš već kakvi klišeji prevladavaju o ženama s juga Italije, cela ta fama da su temperamentne i posesivne, a u ovom slučaju kao da je sve tačno od reči do reči. U odnosu na nju, ja sam uzor uravnoteženosti i zdravog razuma. Ili bar tako kaže Alen kad god se povede ta tema.

Prijateljica je uzdahnula, i naterala je da obeća da će je ubrzo pozvati. Silvija se opet dohvatila usisivača, s obnovljenom energijom. Osećala se bolje zato što je sve ispričala Isabel.

Nije imala mnogo vremena. Kasnila je, pošto je njen šef sačekao poslednji trenutak da joj dodeli neka hitna zaduženja. Bilo je već sedam sati uveče, a Alen bi mogao stići svakog časa posle devet. Pre tog vremena, i njena kuća i ona moraju biti slika i prilika dobrog i udobnog života, radosti, zdravlja, ispravnosti.

Dok je praznila polovinu ormana i stavljala letnju odeću u kutije da bi ih odnela u ostavu za stvari, razmišljala je kako je svet čudnovat. Tri godine je u vezi s oženjenim muškarcem, a uprkos tome ima osećaj da je ona *prava* Alenova žena. U najmanju ruku, ona za koju je najlogičnije i najrazložnije da to bude.

Nije poznavala Đuliju, ali na osnovu Alenovih priča bila je to veoma prgava žena, sklona naglim promenama raspoloženja, a uz to i užasno ljubomorna; čud joj je bila kao kod nikad nesazrele tinejdžerke. Alen je govorio, setila se žustro ribajući pločice u kupatilu, da mu ona donosi preko potrebne staloženost i duhovni mir, koje je izuzetno teško pronaći s nepredvidljivom Đulijom. Njegova žena se ponaša kao da mu je ljubavnica, i vuče ga od jednog do drugog bara do kasno u noć u potrazi za odavno izgubljenom strašću i spontanošću, dok mu ljubavnica izigrava psihologa, priređuje mu prijatne i mirne večeri, sprema jelo, i gleda s njim naučnofantastične serije na televiziji. Svet okrenut naopačke.

Zapravo, može biti da i ne postoji „svet u vertikalnom položaju“. Njena i Alenova situacija bez sumnje izmiče

stereotipima, pa ipak, možda nije tako neobična ili tako retka kao što bi se moglo činiti. Čovek uvek traži suprotno od onoga što ima, a ako je to što ima burno i strasno, logično je da potraži utočište u spokoju toplog doma sasvim drugačije žene.

Ali danas će se takva situacija napokon preokrenuti, i krenuće pravcem koji joj je dugo nedostajao. Alen joj je obećao da će ostaviti Đuliju i doći da živi s njom. Uveravao ju je da mu je preko glave njene vike, nepredvidljive naravi, neprospavanih noći zbog burnih svađa. Isplanirao je do u tančine šta će joj sve reći. Sačekaće je sa spakovanim koferom, sve joj jasno predočiti i neće dopustiti da ona priredi jednu od svojih scena.

Zatim će doći kod Silvije i najzad će moći da uživaju u svojoj ljubavi a da ih ne muče krivica, stres i gorčina zbog ograničenog vremena, da ne skaču iz kreveta svaki put kad zavoni mobilni. Moći će po celo prepodne da se maze i ljube bez prisustva trećeg elementa, straha i pozornosti koji su nagrizali njihovu ljubav.

S poštovanjem i zahvalnošću obrisala je pajalicom police pune knjiga, koje su prekrivale hodnik i pola dnevne sobe, privržene prijatelje što su bezbroj puta blažili njenu samoću i vraćali joj bodrost duha. Nije znala da li Alen želi da donese svoje knjige, ali ako bude hteo, moraće da potraži za njih neko drugo mesto. Nije imala nameru da skloni s police u dnevnoj sobi ni jednu jedinu koja je pripadala njoj.

Sa sređivanjem kuće je završila u pola devet i otišla da se istušira noseći mobilni sa sobom. Iako je dala Alenu ključeve od stana, s priveskom u obliku delfina (to mu je bila omiljena životinja; bio je ubeđen da su delfini

pametniji od ljudi), nije želela da je on pozove i da ga ostavi bez odgovora. Danas, više nego ikad, važno je da ga ničim ne izneveri, da oseti da salto mortale koji će izvesti vredi truda, da ona zaslužuje poverenje i da će uvek biti nežna prema njemu, što mu je više od svega nedostajalo u prethodnoj vezi.

Kad je završila s tuširanjem, pincetom je uklonila nekoliko poslednjih dlačica i brzo se našminkala, spretno kao što umeju žene koje to često rade. Pogledala se u ogledalu i morala je priznati da sva blista. Odavno nije sebi tako lepo izgledala. Pogledala je u telefon: tačno devet. Savršeno je obavila potrebne obaveze, i to taman na vreme. Još jedan dokaz njene efikasnosti, osobine na koju je bila ponosna i zbog koje se osećala još poželjnijom, još pogodnijom, još dostojnijom da bude voljena.

Obula je cipele sa štiklom što ih je najviše voleo njen ljubavnik, koji će od danas postati njen životni partner. Dabome, obično je kidisao na nju čim uđe na vrata i ne bi se setili da jedu dok ne bi dva-tri puta strasno vodili ljubav, ali bila je sklonija da pripremi nešto zdravo i da ne mora da naručuje, kao što je on s vremena na vreme predlagao, picu na kućnu adresu. Međutim, danas je posebna prilika: kupila je volovane s mariniranim lososom, a za desert karamelizovane jagode s likerom. S takvim menijem i bocom kao ona što se hladila u frižideru, ništa neće moći da krene po zlu.

Bilo je petnaest do jedanaest kad je priznala da se unervozila. Delovalo joj je čudno što je Alen nije pozvao ili napisao poruku da je na putu do nje. Uključila je televizor da joj vreme brže prođe.

„Neću dopustiti da odeš od mene. Jednom sam te već izgubio, i proživio najgore trenutke u životu. Ne mogu dozvoliti da se to dogodi opet.“

„Okolnosti nisu tako jednostavne, Brede. Nema razloga da se ceo svet povinuje tvojim željama.“

„Ne možeš se udati za nekoga koga ne voliš!“

„Reči ništa ne znače. Ni svadbe ne znače bogzna šta. Ne bi trebalo toliko da dramiš...“

Dosađujući se, promenila je kanal. Međutim, nailazila je na slične prizore. Ljubav je vredna priče samo kad je problematična, burna, nemoguća. Nikoga ne zanima sreća, dobar završetak, nešto što ima budućnost. Nasmejala se, misleći da nju očekuje upravo to s Alenom: monotona, nimalo zanimljiva sreća jednog para. Uživala je u tom osećaju gledajući dokumentarni film o fosforescentnim ribama u velikim morskim dubinama, trudeći se da ne brine što je već prilično kasno.

Moguće je da raskid nije prošao tako jednostavno kao što je on planirao. Možda mu je potrebno više vremena da natera Đuliju da razume. Sve je upućivalo na to da se žena s tako snažnim karakterom neće pomiriti s tim da prihvati takvu vest i pokušaće da izazove sukob, napraviće mu scenu ili će nastojati da ga obrlati da ne ode sad nego sutra. Šta god, samo da dobije na vremenu i okrene u svoju korist igru emocionalne ucene.

Osetila je iskušenje da ga pozove ili da mu piše, ali pomislila je da je razboritije da to ne radi. Nije znala u kakvom položaju se on nalazi. Možda bi obična poruka bila okidač za novu ljubomornu svađu koja bi još više odložila Alenov odlazak od kuće.

Nije volela da poseže za sedativima, ali srce joj je nekontrolisano tuklo. Otvorila je kapsulu i izručila beli prašak ispod jezika, kao što joj je preporučio lekar ako želi da brzo deluje.

U pola dvanaest se opet istuširala i iznova našminkala, ponavljajući svaki pokret kao mantru. Pomislila je da bi bilo pametno da večera malo salate, ili bar jogurt, ali u tom trenutku joj se ništa nije jelo i pilo.

U dvanaest je naterala sebe da sedne ispred televizora i pustila je jedan omiljeni film, od onih klasika koji su uvek uspevali da je oraspolože. Međutim, ovog puta to nije postigla. Svaki put kad su se glavni junaci ljubili, zamišljala je Alenove usne na usnama Đulije, žene bez lica ali svakako mnogo lepše i privlačnije od nje.

Ljubomora joj je stegla celo telo poput džinovske pesnice. Ostala je bez vazduha. Veoma retko je ranije osećala tako nešto u utrobi, pošto ju je Alen ubeđivao da odavno gotovo da nema seksualne odnose sa suprugom. To je i bio jedan od glavnih povoda što se upustio u avanturu s njom, bez ikakve namere da se to pretvori u nešto trajnije.

Silvija je doznala da je oženjen tek pošto su više puta spavali zajedno. Isprva joj se nije činilo da je to ozbiljno, bila je ubeđena da je suđeno da joj ta priča donese išta više od nekoliko strasnih noći. Međutim, otkrili su da imaju mnogo više zajedničkog nego što je izgledalo. Oboje su obožavali romane svih žanrova i da razgovaraju o njima pošto bi ih pročitali, kišne dane, da se grohotom smeju pod najmanjim izgovorom i dokumentarne filmove o divljim životinjama u srcu prirode. Ni on ni ona nisu podnosili da sede u zadimljenim i bučnim kaficima i barovima,

te su radije ostajali kod kuće, nagi ispod jorgana, uz dobar razgovor i dobar džin.

I sama uspomena na sve te zajedničke trenutke navela ju je da se smiri i razvuče usne u osmeh od uva do uva. Treba da ima poverenja u njega. Obećao joj je da će ostaviti Đuliju i doći da živi s njom, i to obećanje je jedino bitno. Pokrila se, legla na kauč i duboko udahnula nastojeći da se smiri. Alen je dugo u krizi, posrće pod teretom krivice i zato što nije kadar da okonča problematičnu vezu sa ženom. Kad je upoznao nju, to mu je poslužilo da se sabere, da stekne više samopouzdanja, da dobije unapređenje na poslu, da povрати snove i želju za životom. Rekao joj je to mnogo puta.

Načas je došla u napast da pozove Isabel, da još jednom zatraži pomoć od nje. Neobično je lako obratiti joj se u lošim trenucima... Nebitno je koliko problema ima, nebitno da li je krivica isključivo njena. Isabel je ne kori zbog loših odluka, ne prebacuje joj što nestane kad joj loše krene, ne čeka i najmanju priliku da ponovi „lepo sam ti govorila“. Kad bi neka njena prijateljica njoj pričala i polovinu katastrofalnih priča koje silaze s njenih sopstvenih usana, otkačila bi je, ali Isabel prema njoj pokazuje bezuslovnu ljubav i strpljenje. Međutim, previše je kasno za zvanje. Isabel mora sama da gaji ćerku i potreban joj je odmor.

Pokušala je da zamisli kako je prijateljica vidi... Uvek izrazito očajnu i zavisnu, kao da je Alen isto što i kiseonik. Na svu sreću, Isabel je odavno poznaje i zna da se nije uvek tako ponašala prema muškarcima.

Nije se ponosila svojom zavisnošću od Alena i pokornošću, i često joj je padalo na pamet da ne želi da bude

takva žena. Vlastito ponašanje je kod nje izazivalo gnušanje, a nemogućnost da ga promeni donosila je iscrpljujući osećaj nemoći. Pitala se zašto je predala toliku vlast nad sobom muškarcu koji to očigledno ne zaslužuje. Možda zato što nije rodila decu, što oseća da joj silno nedostaje porodica i što misli da će se samoća s godinama sve više povećavati. Na izvestan način, htela je da u njega pretoči svu tu ljubav i nagon da gaji decu koju nikad neće imati.

S druge strane, postojalo je tu nešto nimalo materinsko... Iako nije znala koliko u tome može biti istine, nauke, hemijska i fizička spona koju je imala s Alenom, njegov miris koji je na nju delovao kao sredstvo za smirenje, gotovo hipnotički trans u koji je upadala kad su se ljubili, i otkriće da je u krevetu, samo za njega, nova žena, sasvim oslobođena stega i drugačija nego što je bila sa svim ostalim ljubavnicima... Donekle ju je opsedala pomisao da to što postoji između njih podleže najdrevnijim zakonima prirode. Katkad je pomišljala da za to što se i protiv svoje volje stalno iznova vraća Alenu možda postoji neki biološki razlog, neka sila starija i sveobuhvatnija od logike ili ponosa.

Duboko je udahnula, zažmurila, nasmešila se. Sačekala je da je tableta lagano uspava, kao da je miluje iznutra. Negde je pročitala, ako čovek natera sebe da izviije krajeve usana, to onda oslobađa istu količinu endorfina u krvi kao spontani osmeh. Lagano je utonula u san s napetim, voljnim osmehom na usnama.

2

Johnny, tu n'es pas un ange...*

Edit Pjaf

Čula je nekakav šum. Nešto ju je probudilo. Prepadnuta, otišla je do ulaza i otvorila, ali tamo nije bilo nikoga. Zatvorila je vrata i potrčala do mobilnog. Bilo je dva posle ponoći. Nijednog propuštenog poziva, nijedne poruke. Zabrinuto je uzdahnula. Možda je kucnuo čas da se usudi da ga zapita šta se događa. Šta ako se desilo nešto nepredviđeno, neki nesrećan slučaj? Šta ako je Đulija uzela nož ili bočicu s pilulama preteći samoubistvom da bi ga zadržala?

Ipak, najvisprenije će postupiti ako ostane staložena. Koliko god joj to izjedalo utrobu, mora se ponašati kao da je to noć kao i svaka druga, jedna od mnogih kada je Alen otkazao sastanak a ona morala da pokaže umiljatost i razumevanje.

Otišla je do police gde su stajali lekovi i opet izvukla kutiju sedativa. Trebala joj je mala pomoć da srce i utroba prestanu da joj drhte. Izručila je beli prašak ispod jezika i pogledala se u ogledalu osećajući kako joj se topi u ustima.

* Franc.: Džoni, ti nisi anđeo. (Prim. prev.)

Nakon što ga je popila nebrojeno puta, ta supstanca je za nju poprimila ukus opuštanja. Ogledalo joj je pokazalo sliku čvrste žene, odlučnog pogleda. Žene koja se sopstvenim snagama izborila za uspeh u životu. Posmatrala je na svom licu sve tragove bitaka u kojima je pobedila, napore uložene da natera na poslušnost svoju kožu, držanje tela, svoje obrve. Koliko joj je teško palo da otpočne novi život u drugoj zemlji, i ostavi za sobom porodicu, prijatelje, okruženje koje joj je uvek pružalo zaštitu i bezbednost, a ona uvek imala poverenja u njega.

Pošto joj se kosa razbarušila, očešljala se nekoliko puta i pustila je da pada s obe strane lica uokvirujući ga. Nikad nije bila tako zgodna kao sad, neprestano su joj ponavljali svi poznanici. Zbog ljubavi prema Alenu smršala je, i prvi put u životu je pristala na ponižavajuću disciplinu teretane. Naučila je i da se oblači po njegovom ukusu, mada je njoj lično to delovalo pomalo prosto. Ali kad bi opazila kako mu se pogled zažari svaki put kad je vidi na visokim štiklama, u haljinama pripijenim uz telo, s dekolteima kakve joj nikad u životu ne bi palo na pamet da nosi a da se ne oseća smešno, sve je vredelo truda.

Zapljusnuo ju je talas nesigurnosti. Možda se previše promenila zbog njega. Možda je dopustila da je taj muškarac oblikuje kako se njemu prohte. Ponekad je imala osećaj da se neki deo njene ličnosti izgubio usput. U grudima joj je narastao kovitlac strepnji i buntovništva.

Zagledala se u sebe u ogledalu i osetila se sjajno. Sad nije trenutak da se prepusti strahu ili mržnji. Mora zagospodariti sobom i situacijom. Ona, Silvija, žena koja je gleda iz ogledala, smirena je; Đulija je ta koja je histerična. Ne sme dopustiti sebi da izgubi kontrolu baš danas, u

ovom odsudnom času. Bliže je nego ikad da postigne da ima nešto stvarno s Alenom, da izgradi s njim pravu vezu dvoje odraslih ljudi.

U dnevnoj sobi je zavibrirao mobilni. Stuštila se do njega navrat-nanos i samo što se nije saplela na štiklama. Dok joj je srce neobuzdano tuklo, uzela je telefon i više puta pritisnula pogrešno dugme, sva usplahirena, otvarajući poruku.

Silvija, dušo, pokušao sam da kažem Đuliji i nisam bio u stanju. Cele večeri sam uznemiren, pokušavajući da napravim taj korak, ali shvatio sam da nemam hrabrosti. Žao mi je što sam takav slabić i što ne mogu da ispunim obećanja koja sam ti dao.

Ošamućena, iščitala je poruku više puta... Ne može biti da se to dešava. Da li to znači da je taj prokleta... prokleta samoživi stvor bio hladan kao led dok ona nije znala ništa o njemu, dok ga je čekala na ivici nerava? Kako je moguće da ima tako malo saosećanja?

Došlo joj je da ga pozove i izviče se na njega kako bi se ispraznila. Naravno, to ne bi ničemu poslužilo, pošto se nikad nije javljao na telefon ako je bio sa ženom kod kuće. Zauzvrat, obrnuta situacija se odigrala više puta: Đulija je mogla da ga pozove u svako doba dana i noći, i on je bio primoran da se javi. S tim što bi prethodno pogledao Silviju s izrazom lica kao u psetanceta i prineo prst ustima da je zamoli za tišinu.

Stegla je pesnice. Otišla je do kupatila i počela da pažljivo skida šminku.

Mobilni je opet zavibrirao. Stekla je besmislen utisak da se čuje bojažljivije, pa i kukavičnije nego prvi put. Od

tog zvuka joj se omakla ruka dok je nanosila kremu za skidanje šminke, i jedna gusta kap joj je upala u desno oko. Peklo je kao da joj očna jabučica gori iznutra. Umirala je od želje da ode i pogleda poruku, ali zatomila je želju za tim pre nego što se dobro umije hladnom vodom.

Nova poruka je bila mnogo kraća:

Mislim da bi bilo najsmotrenije da se više ne viđamo. Ne želim da iko pati. Hvala za ove divne godine. Uvek, Alen.

Čim je preletela očima preko slova, izgubila je ravnotežu i osetila da će se srušiti. Mučnina s vrtoglavicom joj je obuzela telo, i naterale je da otrči do kupatila. Skljokala se na pod, obgrlila ve-ce šolju i povratila bistru, žučkastu tečnost. Satima ništa nije pojela, sasvim je zaboravila na to sva ustreptala da spremi kuću za Alena.

Nije želela da napušta kupatilo za slučaj da opet dobije napad žuči, pa je ostala da kleči na hladnim pločicama misleći da ne može da padne niže. Najednom, hladni porcelan je poprimio jednu utešnu osobinu. Bar nešto što može da zagri. Sklopila je oči. Udišući opori miris vlastite povraćke, supstance koja je pobegla iz njenog tela ne mogući da podnese bol što joj se ugnezdio u utrobi, njen um je počeo da psuje Alenu sve po spisku, više da bi uticala na sebe nego što se zaista osećala tako.

Da bi održala vezu s njim, zavaravala je sebe. Naprezala se iz petnih žila, uspešno, da iz glave odagna mnoge neprijatne uspomene. Ali sad, klečeći u blistavom kupatilu, temeljno izribanom za muškarca koji nikad više neće kročiti nogom u njega, morala je priznati da nije prvi put da ju je ta veza dovela u sličnu situaciju. Naravno, on

nikad nije doznao ništa o svemu tome. Verovao je da je Silvija oličenje uzdržanosti i zrelosti, i da to što on učestalo kasni i ostavlja je na cedilu gotovo uopšte ne ostavlja posledice na nju.

Hladne suze su joj nemo i spontano navrle na oči. Imale su ukus reči „lepo sam ti govorila“. Još gore, imale su ukus reči „svi su ti lepo govorili“, pa i „i sama si to sebi često lepo govorila“. Na desnoj strani glave zapulsirala joj je migrena.

Ustala je i povukla lanac. Ispljuskala je oči vodom. Naposljetku, izbrisala je Alenove poruke. Kad su i dokazi i uzrok njenog malog napada nestali iz njenog vidnog polja, osetila se malo bolje.

Jedva svesna šta radi, otišla je do frižidera. Uzela je pakovanja iz poslastičarnice s đakonijama za večeru i bacila ih kroz prozor, na ulicu. Nije osetila ni krivicu što je mogla da povredi nekog prolaznika.

U takvom stanju je bilo nemoguće spavati. Osetila je poriv da pobegne iz vlastitog stana, u kome su se iskristalisale sve težnje da zadrži Alena. Kao da su se zidovi optužujuće sklopili nad njom: „Nisi smela pokušavati da ga uloviš. Sad si ga izgubila zauvek i ostaćeš ovde, sama s nama, tužnija nego ikad.“

Obula je čizme s niskom potpeticom, uzela kaput i tašnu i izašla na ulicu.

3

Paris Tour Eiffel*

Žak Elijan

Besciljno je hodala.

Pariz je lep grad čak i u sitnim noćnim satima. Kao što se sasvim istinito tvrdi u slavnoj pesmi Kola Portera, lep je i leti i zimi, u smiraj dana i kad sunce sija punim sjajem, preplavljen maglom ili po kiši, šiban vetrom ili prekriven snegom, nalik na neobično otmen kolač.

Međutim, lepota nije dovoljna da predugo greje srce. Prvi dani u Parizu protekli su joj fenomenalno, pošto su to bila sve sama otkrića i novosti. Sve vreme se sećala sijaset bakinih priča o Gradu svetlosti kad je bila mala devojčica, o pekarama punim brioša i *petits pains au lait*,** o dućanima s ručno izrađivanim slatkišima, o majušnim,

* Franc.: Pariz – Ajfelova kula. (Prim. prev.)

** Franc.: zemička s mlekom, vrsta peciva. (Prim. prev.).

koketnim buticima s odećom i šeširima i njihovim majušnim i koketnim vlasnicama, od kojih je svaka nosila bisernu ogrlicu. Mala Silvija, u svom stanu u Madridu u Ulici Narvaes, sanjara je o gradu u kome nikad nije bila kao da je to začarana zemlja iz neke bajke.

Godinama kasnije, odabrala je taj grad da u njemu iskoristi svoju stipendiju Erasmus. Uspela je da dobije to veoma traženo odredište zato što je u slobodno vreme učila francuski jezik dok su njene drugarice odlazile u kafiće i flertovale s momcima. Ali isplatilo se: to prvo putovanje je je ispunilo zlatnim uspomenu. Sve je bilo baš kao što je sanjala. Čak se i poljubila s pravim Parižaninom, jednim šarmantnim dečkom kome su se noge tresle još više nego njoj. Vratila se u Madrid očiju prepunih zvezdane prašine, i sa željom da se vrati.

Međutim, naredno putovanje je bilo znatno drugačije. Uslovi su se potpuno izmenili: više nije bila studentkinja kadra da osvoji svet, koju čeka sjajna budućnost, nego nezaposlena devojka iz nerazvijene zemlje primorana da se iseli u tuđinu da bi se izdržavala. Srećom, govorila je francuski. Kad je konačno našla posao, nakon gotovo dva meseca razgovora s poslodavcima, ljudi su joj neprestano čestitali, čak i s primesom zavisti u glasu. „Kakva si ti srećnica“, govorili su. „Kakav luksuz, živećeš na najlepšem mestu na svetu.“ Jeste, mislila je ona, počevši da spoznaje gorku stranu raja. Ali upravo u trenutku kad je bila na ivici da se preda, obeshrabrena teškoćama i uvek tmurnim nebom, upoznala je Alena. A s Alenom se Pariz iz njenih snova vratio i ostao tu.

Koračala je ka jugu, ka Seni. Možda je, i ne shvatajući, pokušavala da vrati onu magiju zanesenosti, očaravajuću

i romantičnu stranu grada. Hodala je žurno, kao robot, gotovo ne opažajući hladnoću. Kao da je prolazeći gradom pokušavala da zagreje ne samo telo, nego i dušu.

Mora naučiti da živi bez Alena. Nalazi se u Gradu svetlosti i ne sme dozvoliti sebi da bude zacopana u nekoga ko je sijaset puta pokazao od kakvog je zaista soja. Ona više nije usamljena i pogubljena curica koja je stigla u velegrad pre četiri godine. Sad je finansijski nezavisna, ima dobar položaj na poslu, sopstveni stan. Mora dokazati sebi da poseduje dostojanstvo.

Uzdahnula je sećajući se dana kad ga je upoznala. I on i ona su došli na proslavu udruženja Španaca čija je članica bila baka Eva. Silvija je isprva pošla samo da bi njoj pomogla da odnese šest ogromnih tortilja s krompirom. Ali čim je stigla tamo, taj šarmantni Francuz je krenuo da čavrlja s njom na dozlaboga lošem španskom jeziku, i nije bila u stanju da odoli toj poletnoj slatkorečivosti dok su svirali paso doble i pesme Lole Flores. Alen nijednog trenutka nije pokušao da sakrije da je jedini razlog što je prisutan na toj zabavi da upozna neku temperamentnu Mediteranku – po svemu sudeći, bio je slab na njih.

I protiv volje joj se na usnama ocrtao gorak osmeh kad se setila tog dana, i svih ostalih. Njena romansa s Alenom bila je tako čista, tako intenzivna... Posle svakog posrnuća ponovni susret je bio još ispunjeniji strašću, kao onomad kad ju je iznenadio došavši po nju na posao a nisu govorili jedno s drugim i kad joj je poslao buket cveća teledirigovanim dronom...

Ipak, iako joj se mozak upinjao da pamti samo lepe trenutke, morala je priznati da je bilo mnogo više onih bolnih, ponižavajućih. Više dana je provela nezadovoljna

i tužna nego što se osećala ispunjeno i zahvalno. A najgore kod njega, ono što ju je najviše zbunjivalo, bila je ogromna razlika između njegovih reči i dela. Taj nedostatak doslednosti navodio ju je da sumnja u sve: u sebe, u vlastitu logiku. Pokušavajući da ga razume, pokatkad bi posumnjala i u nešto za šta je znala da je tačno, ili u sopstvena opažanja ili postupke.

Sitnica koja joj je najviše smetala, zbog koje se najlošije osećala, bilo je to što kad bi zatražila nešto od njega, a takvih prilika je bilo veoma malo za sve te godine, on bi je najčešće odbio. I taj negativan odgovor je uvek davao na isti način: uz nežan poljubac.

Na početku je smatrala da on to pokušava da se nežnošću iskupe zbog odbijanja, da bi se osećala voljenom iako on ne može da ispuni njena očekivanja, ali kako je vreme proticalo a takva situacija se ponavljala, shvatila je da je ta navika razdražuje budući da ne postoje veće suprotnosti od odričnog odgovora i poljupca. Taj potez je bio savršen primer nesklada između značenja i postupka i bio je odlika celokupnog Alenovog ponašanja prema njoj. Omrzla je te neiskrene, pokvarene poljupce.

Ne, ne sme više da mašta o njemu. Iskustvo joj je govorilo, ako ga bude čekala, ako i dalje bude tu ne opterećujući ga, ne uznemiravajući ga svojim osećanjima, on će je naposletku opet potražiti, kao što se događalo i ranije. Ako pređe preko svega, ako se bude ponašala kako on želi, opet će je prihvatiti pored sebe. Međutim, ona mora prestati da smišlja kako da mu ugod i početi da razmišlja kako da ugod sebi. Nije važno šta želi Alen, nego šta je dobro za nju, Silviju. Ona treba da odluči kakvu vezu želi. Ona je odgovorna za svoju sudbinu.

Najednom, pred njom se uzdigla silueta Ajfelove kule. Kako je stigla čak dotle? Zar je zaista toliko hodala? Mora biti da je veoma kasno. Sigurno će uskoro svanuti. Ali i u to gluvo doba, po tom hladnom danu, u okolini tornja nekoliko parova se ljubilo i pravilo selfije. Možda veruju da to mesto može da im prenese nešto od svoje magije. Gorko se namrštila, znajući da u ljubavi ništa ne garantuje sreću, i poželeva zaljubljenima više sreće nego što je imala ona.

Zagledala se u toranj, bleštavo središte grada iz mašte koji joj je opisala baka Eva. Pogledala je u nebo, ka malobrojnim zvezdama što su se videle na zagađenom nebeskom svodu. Bila je sigurna da je jedna od najblistavijih njena baka, i da ona na neki način brine o njoj i štiti je s pariskog neba. Na dan bakine sahrane, Alen je bio uz nju izigravajući savršenog muža premda je zapravo pripadao drugoj ženi.

Kamo sreće da je baka prisutna u njenom životu da zatraži od nje savet, ili naprosto da opet čuje njene reči, onaj umilni glas koji joj je u detinjstvu pričao samo o lepim stranama svega.